

EAT SLEEP WORK TRAIN REPEAT

Grijze werkdagen rijgen zich aaneen in het bedrijvengebouw aan de Navolaan, waar ik mijn kantoor heb. Buiten rijden mensen karretjes boodschappen van de Jumbo naar hun auto. Binnen in de koffiobar, ingelijst aan de muur, de tekst *'Eat sleep work train repeat'*. De hele dag tappen we op toetsenborden en turen we naar ons scherm. Tegen het einde van de dag, als ik naar huis wil, trek ik mijn bureaula open. Tussen de random readers, usb-sticks, paperclips, punaises en sleutels liggen allemaal hazelnoten. Ik sla er geen acht op, ga naar huis.

De volgende dag. De hazelnoten hebben de bureaula open gedrukt, ze liggen in een berg om en onder het bureau. Enkele noten rollen al richting de deur. Wat is dit? Het stoort me in mijn routine. Toch maar even opruimen. Rol vuilniszakken uit het schoonmaakhok. Weldra staat er een rij zakken vol hazelnoten. Ik duik weer in mijn computer, vergeet de noten. Ze blijven knisperen om me heen, ik wil het niet horen.

Een dag later. De deur van mijn kantoor krijg ik al niet meer open. Hazelnoten vullen een meter hoog de kamer. En als ik dan eindelijk de deur op een kier heb storten ze zich gretig de gang in. Wadend door de hazelnoten bereik ik mijn bureau. Geen tijd te verliezen, mijn drukke dagtaak achter het toetsenbord. De anderen in het gebouw: ze reageren net zo, lopen om de noten heen. Onderweg naar hun bureau, hun toetsenbord. Met noten hebben ze niets nodig.

De hazelnoten werken zich intussen de gang in. Hopen zich op tot bergen. En beginnen ratelend op de trap treden naar beneden te rollen. Vanwege de herrie belt ie-

mand de beheerder. Op de melding over de hazelnoten reageert die met: "Kom nou, ik laat me niet in de maling nemen."

Beneden verspreiden de noten door de gang, vermeerdere-
ren zich tot steeds hogere bergen. Ze stromen door een
deur de cadeauwinkel-postagentschap binnen. Iemand
belt de politie: krijgt ook weer een ongelovige, lacherige
reactie. Ik hou me stil: ze hebben nog niet door dat het
allemaal begon in mijn bureaula. Mij nog niet verant-
woordelijk gesteld. Aansprakelijk.

De volgende dag stromen de hazelnoten naar buiten.
Over de stoep de weg op. Onderweg naar de Jumbo ver-
pulveren auto's de noten tot een Nutella-achtige brij. Ik
zit boven achter mijn computer, druk aan het werk en ik
houd me blind voor wat om me heen gebeurt.

De noten blijven stromen. Ruisend en klaterend vullen
ze de ingang van de ondergrondse parkeergarage. Op
straat liggen ze al een halve meter dik, geen auto die er
nog door kan. De politie is toch gekomen, zet rood-witte
hekken neer. Mannen van Wedeka Groen en infra zijn
opgetrommeld, scheppen laadbakken vol hazelnoten.

En ze blijven komen, die noten. Bedrukt werk ik door,
doe alsof het mij niet aangaat. Het is een goed hazelno-
tenjaar, dat weet ik. Maar dit?

'S MORGENS VROEG *

's morgens vroeg de Handelsstraat
als maar net de zon opgaat
heel stil is nog de Poststraat
en de Hoofdstraat diep in slaap

spiegelglad ligt het Stadskanaal
eenden slapen nog allemaal
auto's staan dood aan de landskant
stilte over het hele land
de bezorger fietst langs met de krant

verder niets de rust verbreekt
dan een kat die oversteekt
egeltje dat op de stoep
aarzelt welke kant 't op moet

N366 ver weg
vrachtverkeer ruist over de weg
24 uur gaat dat door
't enige dat de stilte verstoort
ruis die ik in Stadskanaal hoor

verder is het helemaal
doodstil aan het Stadskanaal
ramen donker deuren dicht
in het vroege ochtendlicht

- *op de melodie van 'Rest awhile you cruel cares' John Dowland*